

Zdroj: [Hradecký deník](#)

Datum: 20. 11. 2013

Autor: Jitka Hodasová

Hradec Králové /ZAJÍMAVÍ LIDÉ HRADECKA - ROZHOVOR/ - Záře reflektorů, fotky v novinách, peníze, sláva, obdiv fanoušků zkrátka život hvězdy. Možná právě s touto představou přihlašují rodiče své děti do hereckých oborů na hradeckou uměleckou školu Střezina.

Dětem se ale dostane daleko víc. Najdou kamarády, partu, sebedůvěru, naučí se mluvit, zbaví se trémy a užijí spousty legrace. „Jsme takový pohodový podnik a kromě toho, že učíme herectví, ukazujeme dětem cesty, kudy se mohou dát, jak se víc poznat. A ony se pak samy rozhodnou, co se jim líbí,“ říká Jaroslav Pokorný, který učí na hradecké Střezině už pět let divadlo a je další osobností v cyklu Zajímaví lidé Hradecka.

Jak se vlastně učí divadlo?

Divadlo je přece jednoduchá věc, stačí poslouchat a odpovídat, alespoň tak to říkal Jan Werich. *(směje se)*

Ale jinak jsou samozřejmě věci, které naučit lze jako správné dýchání, výslovnost, pohybové záležitosti... A pak je zapotřebí také trochu talentu. Nicméně, přestože u nás na škole jsou přijímací zkoušky, nebereme je zas tak vážně, přijít může každý. Nemusí vzniknout herec, ale třeba scénárista, loutkář nebo režisér... Děti se mohou pak samy rozhodnout, jakou cestou půjdou.

Jak tedy vypadá taková hodina divadla u vás?

Nejdřív se musíme poznat a sehrát, musí to mezi námi ladit, protože o tom je správné divadlo a ne o exhibici jednoho. Během zkoušek se děti před sebou hodně otevírají, proto je nezbytná i důvěra. To se pak pozná i na jevišti. Projev by měl být co nejpřirozenější a upřímný.

Zní to skoro jako terapie...

Ono to tak trochu i je. Hodně se pracuje s emocemi a s city. Ale funguje to. Děti se naučí projevovat před ostatními, prezentovat se, zbaví se trémy. Často řešíme i jejich soukromé problémy. Ale to všechno je možné jen v důvěryhodném a přátelském prostředí. To se tady daří vytvořit. Svědčí o tom i to, že když už se tady někomu zalíbí, tak jen tak neodejde a vrací se sem, i když je dospělý.

To jde?

Ano, v poslední době je zájem dospělých velký. Myslím, že tady opět hraje velkou roli ta parta a i určitý únik od stereotypu všedního dne. Říkáme jim espédéčka *(studium pro dospělé pozn. redakce)*. Na začátku roku si vyberou mezi pedagogy i záležitost, kterou nastudují, a pak se scházejí a cvičí. Na závěr sehraji nastudované představení.

Jak učíte děti hrát, je to jednoduché?

To je opravdu dlouhodobý proces. Jde hlavně o to uvolnění. Zkuste si zahrát, jak třeba pijete kávu. Když se na vás upře pozornost diváka, budete se snažit vypadat co nejpřirozeněji a nepůjde to, bude to křečovitě. Herectví vůbec není snadná záležitost, dáváte do toho hodně ze sebe a je to někdy vyčerpávající. Existují nejrůznější metody, herecká cvičení a dramatické hry, na nichž se to učí.

Stane se někdy, že přijde dítě a vy si řeknete, že tady to prostě nepůjde?

To je hrozně těžké říct na začátku. Někdy zamlklé dítě v sobě objeví takovou sílu, že zírám. A to třeba jen díky tomu, že mu řeknete, jak má správně dýchat a ono se najednou rozhovoří a narodí se velká osobnost. A někdy je to naopak, přijde extrovertní dítě, které se nestydí a je to takový kašpárek. Jenže zase hraje třeba jen na sebe a to také není ono. Musí to být zkrátka tým. Pak se také dějou obrovské změny během puberty, tam se ty povahy hrozně mění.

Učíte malé děti i středoškoláky, je v tom rozdíl?

Já jsem se malých dětí nejdříve bál, přece jen nemám ještě tolik zkušeností. Ale právě když jsem se rozhodoval, jestli přijmu před pěti lety nabídku Josefa Tejkla, abych na Střezině začal učit, řekla mi kolegyně, že je důležité předat dětem hlavně sebe a všechno, co umím a myslet to upřímně. Poznají to a bude to fungovat. A je to tak, práce s menšími dětmi je super. Pak když už dospívají, trochu víc se kontrolují. Myslím si, že se třeba mým sedmnáctiletým žákům bude dobře hrát o lásce a vztazích, když je v těchto letech prožívají, ale oni mají zábrany, je pro ně těžké říct si navzájem: Mám tě rád.

Jak je zbavujete trémy?

No vždycky jim řeknu, že ji mám taky (*směje se*). Tréma je normální, dá se omezit častým vystupováním a právě tou důvěrou mezi lidmi v souboru. Víte, že vám kolega pomůže.

Baví vás vaše práce?

Hrozně. Nechtěl bych být hercem z povolání. Tady si můžu zahrát, užít si to a zároveň mě nežene stres, že bych měl bejt třeba v Národním, aby to k něčemu bylo. Navíc je tady perfektní vedení, žádný stereotyp...

Jaroslav Pokorný

- 32 let
- pochází a žije v Hradci Králové
- svobodný, dvouletá dcera Eliška
- dvanáct let chodil do umělecké školy Střezina, kde nyní pracuje jako učitel
- vystudoval Vyšší odbornou školu hereckou v Praze
- baví ho chalupaření, působí v proslulé chatové osadě Vycházejícího Slunce u Hradce Králové, je tam šerifem

Večírky omrzí a chlebíčky se přejí

Ještě před tím, než začal Jaroslav Pokorný působit na hradecké základní umělecké škole Střezina, si na pár let stříhnul redaktora v různých novinách. „Docela jsem se bál být hercem, bál jsem se, že nebudu dost dobrej a pak budu zklamanej, tak jsem zkusil novinařinu, a docela mě to bavilo," líčí. Prošel si Mladou frontou, časopisem Story a Sedmičkou. „Určitě to byla dobrá škola, všude byla fajn parta," vypráví. „V Praze mě bavily ze začátku hlavně večírky, i když mohu říct, že jsou vlastně stejné a chlebíčky se také přejí," naráží na práci ve Story. Proto byl nakonec rád, že se dostal do týdeníku Sedmička do Hradce, kde zůstal až do konce. „No a pak přišla krásná nabídka od Pepy Tejkla z Jesliček, kde jsem byl žákem, a já ji přijal a jsem rád," dodává.